

RESSÒ DE LA PARAULA

L'amor que sembra

Encara que per a una gran majoria de ciutadans la Quaresma no signifiqui res, almenys els catòlics li donem la benvinguda com el que és, és a dir, un temps de profunda renovació.

Ens resulta profitós començar aquest temps de renovació acollint un crit de denúncia, que ressona des del mateix si de l'Església: el crit dels qui passen fam. Un crit que troba el seu ressò cada any en la campanya de Mans Unides.

Ens arriba un fragment d'un poema de la poetessa Begoña Abad de la Parte, que transpira preocupació i denúncia social:

«Un niño bebe agua
en la misma fuente en la que todos
nos lavamos las manos.»

Aquest missatge, que resulta impactant per la seva senzillesa, no té ni punt de comparança amb les grans denúncies als rics i a la societat opulenta, que ha ressonat a l'Església des dels primers segles fins a l'actual papa Francesc. Els famolencs tenen set d'allò que nosaltres gaudim amb despreocupació (l'aigua de la font). És més, el nostre gaudi dels béns que posseïm és una conducta, en ella mateixa, immoral, en la mesura en què significa la inhibició del sofriment aliè («rentar-se la mans»). No és encara més radical la paràbola del ric i el pobre Llätzer, que va predicar Jesús, segons ens narra l'Evangeli de sant Lluc (Lc 16,19-31)? Junta-ment amb sant Agustí, el representant més destacat de la doctrina social dels Pares de l'Església, va ser sant Joan Crisòstom, al segle iv. Predicant sobre aquest passatge evangèlic deia:

«(Anomenem lladre l'assaltador de camins...). Doncs pensa això mateix dels rics i avars. Són com bandits que assalten els camins i despullen

els vianants, i en coves i caus, que són les seves pròpies cambres, sotrenen les riqueses dels altres.» (Hom. 1,12)

La campanya de Mans Unides d'enguany obeeix al lema «Planta-li cara a la fam: sembra». Ens fixem en el to d'aquest missatge. S'adreça a les persones, a nosaltres, a cadascun. I, d'acord amb l'estil de la nostra fe, no s'ha de referir tant «a la fam», que sona a concepte abstracte, una cosa contra la qual cal lluitar, com «als famolencs», les persones amb història i rostre, als qui positivament en justícia els hem de facilitar recursos i alimentar materialment.

La referència bíblica més adient és aquell missatge de sant Pau sobre la col·lecta a favor dels pobres de Jerusalem:

«Recordeu-ho: el sembrador mesquí tindrà una collita mesquina, el sembrador generós la tindrà generosa. Que cadascú doni allò que de cor ha decidit, no de mala gana ni per força, perquè Déu estima el qui dóna amb alegria.» (2Co 9,6-7)

La nostra acció a favor del famolenc és semblant a la sembra del pagès. Sant Joan Crisòstom afegirà la cita del llibre dels Proverbis, que diu: «qui es compadeix del pobre presta al Senyor» (Prov 19,17) (Hom. VII,6). Volia dir que l'acció a favor del pobre famolenc és una inversió en favor de Déu, que surt fiduciari del necessitat. Qui- na collita, quin guany, podem esperar, sinó veure el pobre restablert en la seva dignitat i que en ell Déu mateix sigui glorificat?

Enriquir-se a costa dels altres és un autèntic robatori. Donar al qui no té és fer viure. Qui dóna amb generositat i alegria és elevat a la categoria de col·laborador de Déu creador i redemptor.

Enriquir-se a costa dels altres és un autèntic robatori. Donar al qui no té és fer viure. Qui dóna amb generositat i alegria és elevat a la categoria de col·laborador de Déu creador i redemptor.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

No ploreu pels cristians

Fa pocs dies, el monestir cristià més antic de l'Iraq va ser destruït pels fanàtics. El monestir de Sant Elies estava situat en un turó prop de Mossul. Fundat l'any 595 pel monjo assiri Mar Elia, durant 1.400 anys ha estat un lloc de pregària. Ja havia estat destruït una vegada, l'any 1743; i els monjos, assassinats. Reconstruït, ara torna a ser una ruïna desolada. Ningú, al

nostre país, se n'ha escandalitzat. Mesos abans dels atemptats a París, els gihadistes havien matat 147 estudiants cristians a la universitat de Garissa, a Kènia. Ningú entre nosaltres no en sap res. No sé si en alguna de les nostres esglésies s'ha pregat pel repòs de la seva ànima.

Un dels valors de la política internacional del papa Francesc és aportar sentit de pau i de respecte es-

crupolós pels musulmans, en un context en què estaria justificat, per defensar la vida, propugnar la resposta militar a Síria. Però més enllà d'aquest capteniment tan prudent i radicalment cristià, hi ha en el nostre entorn una gran indiferència per les matances de cristians. Desapareixen del territori on encara es parla la llengua de Jesús. Als llocs on van formar-se les primeres comunitats,

no n'hi quedarà cap. Però Europa calla. Catalunya calla. Em pregunto per què i arribo a aquesta conclusió. Si la nostra societat considera un mal l'herència cristiana i valora com un guany que una gran part de la població en prescindeixi, ¿per què ha de preocupar que a Orient el cristianisme sigui extirpat per força?

Antoni Puigverd

ECO DE LA PALABRA

El amor que siembra

Aunque para una gran mayoría de ciudadanos la Cuaresma no signifique nada, al menos los católicos le damos la bienvenida como lo que es, o sea, un tiempo de profunda renovación. Y nos resulta provechoso comenzar este tiempo de renovación acogiendo un grito de denuncia, que resuena desde el mismo seno de la Iglesia: el grito de quienes pasan hambre. Un grito que encuentra su eco cada año en la campaña de Manos Unidas.

Nos llega un fragmento de un poema de la poetisa Begoña Abad de la Parte, que transpira preocupación y denuncia social:

«Un niño bebe agua
en la misma fuente en la que todos
nos lavamos las manos.»

Este mensaje, que resulta impactante por su sencillez, no tiene ni punto de comparación con las grandes denuncias a los ricos y a la sociedad opulenta, que ha resonado en la Iglesia desde los primeros siglos hasta el actual papa Francisco. Los hambrientos tienen sed de lo que nosotros disfrutamos con despreocupación (el agua de la fuente). Es más, nuestro disfrute de los bienes es una conducta, ella misma, inmoral, en la medida en que signifique la inhibición del sufrimiento ajeno («lavarse la manos»).

¿No es aún más radical la parábola del Rico y el pobre Lázaro, que predicó Jesús, según nos narra el Evangelio de san Lucas (Lc 16,19-31)? Junto con san Agustín, el representante más destacado de la doctrina social de los Padres de la Iglesia, fue san Juan Crisóstomo, en el siglo IV. Predicando sobre este pasaje evangélico decía:

«(Llamáis ladrón al salteador de caminos...). Pues piensa eso mismo de los ricos y avaros. Son como bandidos que saltean los caminos y despojan a los viandantes, y en cuevas y madrigueras, que son sus propias cámaras, soterran las riquezas de los demás.» (Hom. 1,12)

La campaña de Manos Unidas de este año obedece al lema «*Plántale cara al hambre: siembra*». Nos fijamos en el tono de este mensaje. Va dirigido a las personas, a nosotros, a cada uno. Y, de acuerdo con el estilo de nuestra fe, no se ha de referir tanto «al hambre», que suena a concepto abstracto, una cosa contra la que hay que luchar, cuanto a «los hambrientos», las personas con historia y rostro, a quienes positivamente en justicia les hemos de facilitar recursos y alimentar materialmente.

La referencia bíblica más apropiada es aquel mensaje de san Pablo acerca de la colecta a favor de los pobres de Jerusalén:

«Acordaos de esto: el que siembra poco, poco cosecha; el que siembra mucho, mucho cosecha. Que cada uno dé según lo que haya decidido en su corazón, y no de mala gana o a la fuerza, porque Dios ama al que da con alegría.» (2Co 9,6-7)

Nuestra acción a favor del hambriento es semejante a la siembra del labrador. San Juan Crisóstomo añadirá la cita del libro de los Proverbios, que dice: «quien da al pobre le presta a Dios» (Prov 19,17) (Hom. VII, 6). Quería decir que la acción a favor del pobre hambriento es una inversión en favor de Dios, el cual sale fiduciario del necesitado. ¿Qué cosecha, qué ganancia, podemos esperar, sino ver al pobre restablecido en su dignidad y que en él Dios mismo sea glorificado?

Enriquecerse a costa de los otros es un auténtico robo. Dar al que no tiene es hacer vivir. Quien da con generosidad y alegría es elevado a la categoría de colaborador de Dios creador y redentor.

† Agustín Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

VIDA DIOCESANA

Sopar d'amics de Justícia i Pau a Esplugues de Llobregat

El passat divendres 29 de gener va tenir lloc el tradicional sopar d'amics de Justícia i Pau, un moment on gent molt vinculada a la casa i gent que tot just comença a conèixer aquesta entitat, es troben per compartir experiències i vivències dins

l'entitat. Aquest sopar benèfic es va realitzar enguany al restaurant Can Palou d'Esplugues de Llobregat, i va comptar amb la presència del bisbe de Sant Feliu de Llobregat, Agustí Cortés, del nou arquebisbe de Barcelona, Joan Josep Omella i del bisbe auxiliar de Barcelona, Sebastià Taltavull. L'acte va ser amenitzat per un grup musical i va ser conduït per l'actor Joan Pere. A més, durant el sopar es va donar un reconeixement especial a algunes persones que porten molts anys implicats en el voluntariat a Justícia i Pau.

Recessos de Quaresma

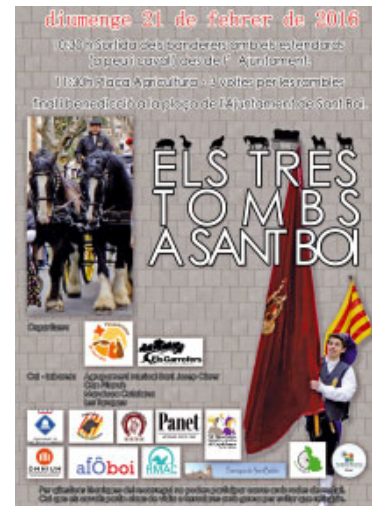
El proper dissabte 20 de febrer, de les 10 a les 16 h, hi ha dos recessos organitzats per sengles delegacions diocesanes.

La **Delegació de Pastoral de la Salut** convoca els professionals i voluntaris de l'àmbit de la salut, a la Casa d'Espiritualitat de les Germanes del Diví Pastor de Palljà. Predicarà el bisbe Agustí,

amb el lema «Vaig estar malalt i em vàreu visitar. Cal fer inscripció prèvia a la Delegació de Pastoral de la Salut.

La **Delegació de Vida Consagrada** el realitzarà a la Casa de l'Església de Sant Feliu de Llobregat. Predicarà el monjo de Montserrat P. Joan Maria Mayol, osb, delegat de Santuaris, peregrinacions i turisme.

Els Tres Tombs a Sant Boi

El 21 de febrer, de les 11.30 a les 13.30 h, cercavila per la Plaça de l'Ajuntament, Rambla Rafael Casanova, Cap de la Vila, Plaça de l'Ajuntament. Es faran les tres voltes i al final la benedicció dels participants i animals per Mn. Antoni Fernández. Lliurament dels records als participants i les entitats col·laboradores. Lectura del manifest dels Tres Tombs 2016, pel Sr. David Monné, vicepresident de Pessebristes de Sant Boi.

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

CATEQUESIS SOBRE LA FAMÍLIA

Treball

Després d'haver reflexionat sobre el valor de la festa, avui ens centrarem en l'element complementari, que és el treball. Ambdós són part del disseny creador de Déu: la festa i el treball.

El treball, es diu sovint, és necessari per a mantenir la família, per a criar els fills, per a assegurar als membres de casa una vida digna. I de fet el treball, en els seus milers de formes, a partir de les obligacions domèstiques, té cura també del bé comú. I on s'aprèn aquest estil de vida laboriosa? En primer lloc s'aprèn a la família. La família educa en el treball amb l'exemple dels pares: el pare i la mare que treballen per

al bé de la família i de la societat.

A l'Evangelí, la santa Família de Natzaret és presentada com una família de treballadors, i Jesús mateix és anomenat «el fill del fuster» (Mt 13,55) o fins i tot «el fuster» (Mc 6,3).

Treballar —ho repeteixo, de mil maneres— és propi de la persona humana. Expressa la seva dignitat d'haver estat creada a imatge de Déu. Per això es diu que el treball és sagrat. I per això la gestió de l'ocupació és una gran responsabilitat humana i social, que no pot ser deixada a mans d'uns pocs o descarregada sobre un «mercat» divinitzat. El treball és sagrat, el treball dóna dignitat

a una família. Hem de pregar perquè no manqui el treball dins les famílies.

En el Llibre del Gènesi, el tema de la terra com un jardí, encomanat a la cura i al treball de l'home (2,8.15), s'anticipa en un pasatge molt commovedor: «Quan el Senyor-Déu va fer la terra i el cel no hi havia cap matoll ni havia nascut l'herba, perquè el Senyor-Déu encara no havia fet ploure, ni existia cap home que pogués conrear els camps» (2,4b-6a). No és romanticisme, és revelació de Déu; i nosaltres tenim la responsabilitat de comprendre-la i assimilar-la fins al fons.

(Dimecres, 19 d'agost de 2015.)

Cloenda de l'Any de la Vida Consagrada

El passat 2 de febrer, dia en el qual l'Església celebra la festa de la Presentació de Jesús al Temple, es va cloure l'Any de la Vida Consagrada, que va començar el 30 de novembre de 2014. La data de la Candelera, com es coneix tradicionalment, coincideix amb la Jornada Mundial de la Vida Consagrada, que enguany té el lema «La vida consagrada, profecia de la misericòrdia».

A la nostra diòcesi, el bisbe Agustí va presidir l'eucaristia de les 19 h a la Catedral de Sant Llorenç, concelebrada amb altres 14 religiosos preveres i amb una nombrosa presència de religiosos, religioses i altres fidels. Durant la celebració es van recordar els diversos esdeveniments de la Vida

Consagrada durant aquest any, com ara capítols de les diverses congregacions presents a la diòcesi, professions religioses, defuncions, beatificacions, etc. Al moment de les ofrenes es va fer present el Pla Pastoral enguany i el compromís per

aprofundir-lo i pregar per la seva aplicació, per part dels religiosos i religioses, juntament amb els laics.

Del papa Francesc

A la cloenda de la celebració eucarística presidida pel papa Francesc a la

Basílica Vaticana, el Sant Pare va saludar espontàniament els religiosos i religioses participants. Heus ací uns fragments: «Gràcies per acabar així, tots junts, aquest Any de la Vida Consagrada. I aneu endavant! Cada un de vosaltres té un lloc, té una feina a l'Església. Si us plau, no us oblideu de la primera vocació, de la primera crida. Feu memòria! I amb aquell amor amb el qual vau ser cridats, avui el Senyor continua cridant-vos. No disminuïu, no disminuïu aquella bellesa, aquella sorpresa de la primera crida. I després, continueu treballant. És maco! Continueu. Sempre hi ha alguna cosa a fer. La cosa principal és pregar. El «moll de l'ós» de la vida consagrada és la pregària: pregueu!»

Trobada diocesana d'adolescents i joves

Es la trobada anual de la Pastoral Juvenil de la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, el proper 20 de febrer.

Sota la denominació de «Pastoral Juvenil» s'hi engloben totes les accions que realitza l'Església vers els adolescents i joves amb el desig que trobin espais de creixement com a persones i com a cristians.

Aquesta acció pastoral no es duu a terme únicament des de les parròquies i els arxiprestats sinó que també es desenvolupa des dels Centres d'Esplai i l'Escoltisme, l'Acció Catòlica, les Escoles Cristianes, les famílies, els moviments apostòlics de les congregacions religioses, les experiències de servei i voluntariat i altres realitats eclesials.

Per a qui?

L'edat dels destinataris de la Trobada diocesana comprèn entre els 13 i els 25 anys (o sigui, a partir de primer d'ESO) i provenen d'arreu de la diòcesi. Fruit de la naturalesa acollidora de l'acte, en aquesta convocatòria responen joves de tot tipus. Normalment, són adolescents i joves amb qui hi ha una relació al llarg del curs ja que formen part d'alguna de les plataformes o àmbits d'acció pastoral. Alguns dels participants són joves que acompanyen a grups o adults que actuen com a responsables d'aquests.

On?

Aquest any el col·legi Verge del Roser de Vallirana (Plaça Sant Domènec, 1), de les Dominiques de l'Ensenyament acollirà la Trobada.

Què farem?

Serà una tarda-vespre per descobrir, aprofundir i comprometre's amb la MISERICÒRDIA.

- 16.00 h Acollida i inscripcions al pati del col·legi Verge del Roser
- 16.30 h Benvinguda i presentacions de les activitats de la tarda
- 17.00 h Activitats diferents per a cada segment d'edat a diversos espais del Col·legi. Berenar
- 19.30 h Eucaristia
- 20.30 h Sopar plegats (cadascú es porta el seu sopar)

- 21.30 h Fi de festa, amb música en directe
- 22.30 h Acaba la Trobada

AGENDA

► **Reunió de la Tarraconense.** Dimarts 16 i dimecres 17 de febrer, a Tiana, s'apleguen els bisbes de les diòcesis amb seu a Catalunya, en reunió ordinària.

► **Recés de Quaresma dels Grups d'Oració i Amistat (GOA).** Del divendres 26 de febrer a les 18 hores fins al diumenge 28 a les 17 hores, dirigits per Mn. Josep Serra, amb el tema «Les obres de misericòrdia són un camí de felicitat. Casa d'Exercicis Sant Ignasi - Sarrià (c/ Carrasco i Formiguera 32, Barcelona). Fer inscripcions: Centre GOA, tel.: 932 181 005.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

15. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Lv 19,1-2.11-18 / Sl 18 / Mt 25, 31-46]. Sant Faustí i santa Jovita, germans mrs.; santa Geòrgia, verge; sant Claudi de La Colombière (†1682), prev. jesuïta; St. Joan Baptista de la Concepció, prev. trinitari.

16. ■ Dimarts [Is 55,10-11 / Sl 33 / Mt 6,7-15]. Sant Onèsim, bisbe; santa Juliana, vg. i mr.; sant Honest; beat Joan de Sant Domènec, mr.; beat Simó de Càscia, prev. agustinià; sant Porfiri, mr. (309) a l'Àsia Menor; beat Josep Allamano, prev.; sant Pere de Castelnau, monjo cistercenc i mr.; beat Nicolau Pàglia, prev.

17. ■ Dimecres [Jn 3,1-10 / Sl 50 / Lc 11,29-32]. Sant Aleix Fal-

coneri (†1310) i els altres 6 florentins fund. Servents de Maria o servites (1304, OSM). Sant Ròmul, mr. (302); sant Silví, bisbe.

18. ■ Dijous [Est 14,1.3-5.12-14 / Salm 137 / Mt 7,7-12]. Sant Simeó, bisbe de Jerusalem, parent de Jesús; sant Eladi (†632), bisbe de Toledo; beat Joan de Fièsole (fra Angèlic), prevere dominicà, pintor; santa Bernardetta Soubirous (†1879), verge, vident de Lourdes; beat Francesc Regis Clet, prevere paül i màrtir; sant Teotonio, bisbe.

19. ■ Divendres [Ez 18,21-28 / Sl 129 / Mt 5,20-26]. Sant Gabí, prev. i mr. (296); sant Conrad de Piacenza, ermità; beat Àlvar de Còrdo-

va, prev. dominicà; sant Jordi, monjo; beata Elisabet Picenardi, vg. servita.

20. ■ Dissabte [Dt 26,16-19 / Sl 118 / Mt 5,43-48]. Sant Nemesi i Potami, mrs.; sant Eleuteri (s. v), bisbe; santa Amada, rel.; beat Maurici Proeta, agustinià, de Castelló d'Empúries. Beats Francesc i Jacinta Marto (Fàtima).

21. ■ Diumenge vinent, II de Quaresma (lit. hores: 2a setm.) [Gn 15,5-12.17-18 / Sl 26 / Fl 3,17-4,1 (o bé: 3,20-4,1) / Lc 9,28b-36]. Sant Pere Damià (1007-1072), bisbe d'Òstia i doctor de l'Església, cardenal; sant Claudi, mr.; sant Dositheu, monjo; festa de la Misteriosa Llum de Manresa.

Diuenge I de Quaresma

► Lectura del llibre del Deuteronomi (Dt 26,4-10)

Moisés digué al poble: «El sacerdot rebrà de les teves mans la cistella on portes les primícies dels fruits de la terra, i la deixarà davant l'altar del Senyor, el teu Déu. Després, a la presència del Senyor, el teu Déu, declarars: "El meu pare era un arameu errant que baixà amb poca gent a l'Egipte per viure-hi com a foraster. Allà es convertiren en un gran poble, fort i nombros. Els egipcis ens maltractaren, ens oprimiren i ens imposaren una feina dura. Llavors vam cridar al Senyor, Déu dels nostres pares, i ell escoltà el nostre clam i tingué en compte la nostra opressió i el nostre treball forçat. El Senyor ens va fer sortir d'Egipte amb mà forta i amb braç poderós, enmig de senyals, de prodigis i d'un gran pànic, ens va introduir en aquest lloc i ens va donar aquest país que regalima llet i mel. Per això he portat aquestes primícies dels fruits de la terra que vós, Senyor, m'heu donat." Després deixa aquells fruits davant el Senyor, el teu Déu, i adora'l.»

► Salm responsorial (90)

R. *Estigues vora meu en els perills, Senyor.*

Tu que vius a recer de l'Altíssim / i passes la nit a l'ombra del Totpoderós, digues al Senyor: / «Sou la muralla on m'emparo, el meu Déu, en qui confio.» R.

No et passarà res de mal, / ni s'acostarà a casa teva cap desgràcia, / perquè ha donat ordre als seus àngels / de guardar-te en els camins. R.

Et duran a les palmes de les mans / perquè els teus peus no ensopeguin amb les pedres, / trepitjaràs lleopards i escurçons, / passaràs sobre lleons i serpents. R.

Ja que ell s'ha fet tan meu, / jo el salvaré, el protegiré perquè coneix el meu nom. / Sempre que m'invocui, l'escoltaré, / estaré vora d'ell en els perills, / el salvaré, i tothom l'estimarà. R.

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 10,8-13)

Què diu l'Esriptura, germans? «Tens la paraula molt a prop teu; la tens als llavis i al cor.» Aquesta «paraula» és la fe que proclamem: si amb els «llavis» reconeixes que Jesús és el Senyor i creus de «cor» que Déu l'ha ressuscitat d'entre els morts, seràs salvat, perquè la fe que ens fa justos la portem al cor, i la professió de fe que ens duu a la salvació la tenim als llavis. Diu l'Esriptura: «Cap dels qui creuen en ell no serà defraudat.» Aquí no hi ha cap diferència entre jueus i no jueus: uns i altres tenen el mateix Senyor, que enriqueix tots els qui l'invocuen, perquè «tothom qui invocarà el nom del Senyor serà salvat.»

► Lectura de l'Evangelí segons sant Lluç (Lc 4,1-13)

En aquell temps, Jesús, ple de l'Esperit Sant, se'n tornà del Jordà, i durant quaranta dies l'Esperit el conduïa pel desert, i era temptat pel diable. Durant aquells dies no menjava res i a la fi quedà extenuat de fam. El diable li digué: «Si ets Fill de Déu, digues a aquesta pedra que es torni pa.» Jesús li va respondre: «Diu l'Esriptura que l'home no viu només de pa.» Després el diable se l'endugué amunt, li ensenyà en un instant tots els reialmes de la terra i li digué: «Et puc donar tot aquest poder i la glòria d'aquests reialmes; tot m'ha estat confiat a mi, i ho dono a qui jo vull; adora'm i tot serà teu.» Jesús li respongué: «L'Esriptura diu: "Adora el Senyor, el teu Déu, dóna culte a ell tot sol."» Després el conduí a Jerusalem, el deixà dalt la cornisa del temple i li digué: «Si ets Fill de Déu, tira't daltabaix des d'aquí; l'Esriptura diu que "ha donat ordre als seus àngels de guardar-te" i que "et duran a les palmes de les mans, perquè els teus peus no ensopeguin amb les pedres."» Jesús li respongué: «Diu l'Esriptura: "No temptis el Senyor, el teu Déu."» Esgotades les diverses temptacions, el diable s'allunyà d'ell, esperant que arribés l'oportunitat.

► Lectura del libro del Deuteronomio (Dt 26,4-10)

Moisés habló al pueblo diciendo: el sacerdote recibirá la cesta de tus manos y la pondrá delante del altar del Señor, tu Dios. Tomarás de nuevo la palabra y dirás ante el Señor, tu Dios: Mi padre era un arameo errante, que bajó a Egipto. Allí se quedó con unas pocas personas más; pero pronto se convirtió en una nación grande, fuerte y numerosa. Los egipcios nos maltrataron, nos oprimieron y nos impusieron una cruel esclavitud. Pero nosotros clamamos al Señor, Dios de nuestros padres, que escuchó nuestra plegaria, volvió su rostro hacia nuestra miseria, nuestros trabajos y nuestra opresión, nos sacó de Egipto con mano poderosa y brazo fuerte en medio de gran terror, prodigios y portentos, nos trajo hasta aquí y nos dio esta tierra que mana leche y miel. Y ahora aquí traigo las primicias de los frutos de la tierra que el Señor me ha dado. Las dejarás delante del altar del Señor, tu Dios, y te postrarás en su presencia.

► Salmo responsorial (90)

R. *Acompañame, Señor, en la tribulación.*

Tú que vives bajo la protección del Dios altísimo / y moras a la sombra del Dios omnipotente, / di al Señor: «Eres mi fortaleza y mi refugio, / eres mi Dios, en quien confío.» R.

A ti no te alcanzará la desgracia / ni la plaga llegará a tu tienda, / pues él ordenó a sus santos ángeles / que te guardaran en todos tus caminos; / te llevarán en sus brazos / para que tu pie no tropiece en piedra alguna; / andarás sobre el león y la serpiente, / pisarás al tigre y al dragón. R.

Porque él se ha unido a mí, yo lo liberaré; / lo protegeré, pues conoce mi nombre; / si me llama, yo le responderé, / estaré con él en la desgracia, / lo libraré y lo llenaré de honores. R.

► Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rm 10,8-13)

Hermanos, la Escritura dice: La palabra está cerca de ti, en tu boca, en tu corazón, esto es, la palabra de la fe que proclamamos. Porque si confiesas con tu boca que Jesús es el Señor y crees en tu corazón que Dios lo resucitó de entre los muertos, te salvarás. Con el corazón se cree para la justicia, y con la boca se confiesa la fe para la salvación. Pues dice la Escritura: Todo el que cree en él, no será defraudado. No hay distinción entre el judío y el griego, porque Jesús es el mismo Señor de todos, rico para todos los que lo invocan. Por tanto, todo el que invoque el nombre del Señor se salvará.

► Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 4,1-13)

En aquel tiempo Jesús, lleno de Espíritu Santo, regresó del Jordán. El Espíritu Santo lo llevó al desierto, donde durante cuarenta días fue tentado por el diablo. Durante esos días no comió nada, y al final tuvo hambre. Entonces el diablo le dijo: «Si eres hijo de Dios, di que estas piedras se conviertan en pan». Jesús le respondió: «Está escrito: No sólo de pan vive el hombre». Luego el diablo lo llevó a un lugar alto, le mostró todos los reinos del mundo en un instante y le dijo: «Te daré todo este imperio y el esplendor de estos reinos, porque son míos y se los doy a quien quiero. Si te pones de rodillas y me adoras, todo será tuyo». Jesús respondió: «Está escrito: Al Señor tu Dios adorarás y a él sólo servirás». Entonces lo llevó a Jerusalén, lo subió al alero del templo y le dijo: «Si eres hijo de Dios, tírate de aquí abajo; porque está escrito: Ordenará a sus ángeles que cuiden de ti, que te lleven en las manos para que no tropieces tu pie con ninguna piedra». Jesús le respondió: «También está escrito: No tentarás al Señor tu Dios». Y acabada toda tentación, el diablo se alejó de él hasta el tiempo oportuno.

COMENTARI

Amb la prova Déu us donarà el mitjà de sortir-ne

El llibre del Dt, que és com el testament de Moisés, destaca per la madura reflexió teològica sobre la història d'Israel.

L'ofrena al Senyor de *les primícies dels fruits de la terra* és un ritual d'agraïment *al Senyor* que els ha donat la *terra que regalima llet i mel* (Ex 3,8.17) i que ara gaudeixen.

En l'anomenat «Credo primitiu» (Dt 26,5-9) Israel proclama la seva fe a la llum de les intervencions salvadores de Déu en la seva història. *El meu pare —Jacob— era un arameu errant que baixà a Egipte. Els egipcis ens oprimiren. Vam cridar al Déu dels nostres pares i Ell ens va fer sortir d'Egipte.*

Pau —*israelita de la tribu de Benjamí* (Rm 11, 1)— es pregunta per què la majoria d'Israel ha quedat fora de la Promesa tot i *tenir la paraula molt a prop*. Notant que *Israel no ha arribat on la Llei conduïa* (Rm 10,31) com a *guia vers Crist* (Ga 4,24), ara l'Apòstol exposa la via única de salvació per a jueus i no-jueus: *Si reconeixes «amb els llavis» que Jesús és el Senyor i «de cor» creus que Déu l'ha ressuscitat, seràs salvat.*

Amb el «*seràs salvat*» som al cor de la teologia paulina:

- Crist és l'únic que vol i pot salvar-nos;
- la fe és connexió vital amb Crist Salvador;
- les obres d'amor certifiquen la bona connexió.

Ser ple de l'Esperit i ser temptat pel diable no són fets incompatibles. A Jesús durant quaranta dies l'Esperit el conduïa pel desert on era temptat pel diable.

L'Esperit i l'Esriptura no ens fan exemptes del ser temptats però sí ens permeten sortir-ne vencedors en la prova. Com? *Déu és fidel i no permetrà que sigueu temptats per damunt del que podeu. Junta ment amb la prova us donarà el mitjà de sortir-ne* (1Co 10,13).

Les tres temptacions mostren visions errònies sobre la missió i estil del Fill de Déu; i les tres respostes de Jesús el descriuen com a Fill Unigènit obedient al Pare.

Hi ha un triple missatge de Jesús en les seves respostes:

- *l'home no viu «només» de pa*: a més del pa material, cal el pa de la cultura i sobretot el pa de Déu.
- *Adora el Senyor; dóna culte a Ell tot sol*: perquè només Ell ens salva estimant-nos fins a l'extrem.
- *No temptis el Senyor, el teu Déu*: la confiança en Déu no ens pot fer oblidar la responsabilitat humana en el bon ús dels talents que Ell ens dóna.

Mn. José Luis Arín